

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Magdaleny Ježkové a soudců JUDr. Jany Kábrtové a Mgr. Tomáše Blažka ve věci

žalobce: **EMBA TRADE s.r.o.**, IČO 247 54 790
sídlem Dvorská 232/3, 503 11 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Finanční úřad pro Královéhradecký kraj**
sídlem Horova 17, 500 02 Hradec Králové

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 10. 2017, č. j. 1726354/17/2701-80541-607743, č. j. 1726366/17/2701-80541-607743 a č. j. 1726393/17/2701-80541-607743, ze dne 18. 9. 2017, č. j. 1666587/17/2701-80541-607743, č. j. 1666630/17/2701-80541-607743 a č. j. 1666653/17/2701-80541-607743, ze dne 28. 8. 2017, č. j. 1616611/17/2701-80541-607743, a ze dne 20. 9. 2017, č. j. 1674307/17/2701-80541-607743, č. j. 1674266/17/2701-80541-607743, č. j. 1674238/17/2701-80541-607743 a č. j. 1674176/17/2701-80541-607743,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

- 1. Žalobce napadl žalobou dle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v záhlaví specifikovaná rozhodnutí (exekuční příkazy), kterými

žalovaný vůči němu nařídil daňové exekuce. Exekučními příkazy č. j. 1726354/17/2701-80541-607743, č. j. 1726366/17/2701-80541-607743, č. j. 1726393/17/2701-80541-607743, č. j. 1666587/17/2701-80541-607743, č. j. 1666630/17/2701-80541-607743, č. j. 1666653/17/2701-80541-607743 a č. j. 1616611/17/2701-80541-607743 nařídil daňové exekuce příkázáním pohledávky z účtu k vymožení nedoplatků ve výši 367 712 Kč, 367 712 Kč, 367 712 Kč, 401 539,03 Kč, 401 539,03 Kč, 401 539,03 Kč a 354 873,81 Kč, exekučními příkazy č. j. 1674307/17/2701-80541-607743, č. j. 1674266/17/2701-80541-607743, č. j. 1674238/17/2701-80541-607743 a č. j. 1674176/17/2701-80541-607743 nařídil daňové exekuce prodejem movitých věcí k vymožení nedoplatků ve výši 409 613,03 Kč, 362 009,81 Kč, 604 017,15 Kč a 362 659 Kč (ve všech případech včetně příslušejícího úroku z prodlení a exekučních nákladů). Žalovaný zároveň zmíněnými exekučními příkazy na příkázání pohledávky z účtu přikázal poddlužníkům (poskytovatelům platebních služeb Českomoravská záruční a rozvojová banka a.s., Fio banka, a.s., a Československá obchodní banka, a.s.), aby od okamžiku doručení uvedených exekučních příkazů po dobu trvání daňových exekucí nevypláceli peněžní prostředky z blíže specifikovaných účtů dlužníka (žalobce), ani s nimi jinak nenakládali.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

2. Žalobce konstatoval, že za zdaňovací období srpen 2015 vykázal nadměrný odpočet ve výši 1 171 141 Kč a za zdaňovací období září 2015 nadměrný odpočet ve výši 5 848 839 Kč. Žalovaný pak zahájil ve dnech 22. 10. 2015 a 24. 11. 2015 daňové kontroly na DPH za uvedená zdaňovací období, tyto nadměrné odpočty tedy nevyměřil a nevyplatil žalobci. Žalobce je však názoru, že pokud není rozhodnuto o nadměrných odpočtech, je povinností žalovaného nahlížet na ně tak, že mají posunutou splatnost. Žalovaný ale v daňovém řízení postupuje tak, jakoby nadměrné odpočty vůbec neexistovaly.
3. Důkazem, že nadměrný odpočet byl vykázán oprávněně, je pro žalobce kontrolní zjištění vyhotovené žalovaným dne 19. 10. 2016. Po dalším dokazování pak žalovaný dne 27. 4. 2017 vystavil výzvu, kterou po žalobci požaduje prokázat, jaké kontrolní mechanismy přijal, aby se nestal účastníkem podvodu na DPH. Touto výzvou žalovaný podle žalobce jednoznačně potvrdil, že žalobce prokázal nárok na odpočet DPH u přijatých zdanitelných plnění za období srpen a září 2015. Žalovaný se snaží přesunout důkazní břemeno na žalobce, byť leží na žalovaném. Žalovaný nepředložil jediný důkaz, kterým by prokázal, že žalobce věděl nebo měl vědět o podvodu na DPH.
4. Podle žalobce dosavadní průběh daňových řízení nasvědčuje toliko snaze žalovaného odepřít nárok žalobce na odpočet DPH. Žalovaný si vytvořil vlastní skutkovou verzi, která však neodpovídá provedeným důkazům. Závěry žalovaného o existenci daňového podvodu se opírají o neprokázaná fakta. Žalovaný svým jednáním nesmyslně a neúměrně zatěžuje žalobce, z jeho postupu je patrná snaha vést správu daní účelově proti žalobci a v důsledku pro žalobce likvidačně. Vystavením exekučních příkazů vznikají zbytečně další náklady pro žalobce. Žalobce se přitom dostal do prodlení s platbami daní právě kvůli neoprávněně nevyplacené daňové pohledávce 7 019 980 Kč.
5. Žalobce dále namítl, že žalovaný ve svých výzvách opakovaně potvrdil fyzickou existenci zboží a také osvědčil dodání tohoto zboží v deklarovaném množství od dodavatelů. Přesto dospěl k závěru, že žalobce byl zapojen do obchodních transakcí, které vykazují znaky zneužití systému DPH. Žalovaný přitom poukazuje na jediný

důkaz, kterým má být nesoučinnost a nekontaktnost společností Credit Finance Group a.s., a MCK Import s.r.o. Nkontaktnost dodavatelského subjektu ale dle judikatury Nejvyššího správního soudu není dostatečným důvodem pro odmítnutí nároku na odpočet. Společnost Credit Finance Group a.s. navíc ani není dodavatelem žalobce. Žalovaný tak nerespektuje judikaturu Nejvyššího správního soudu k rozložení důkazního břemene v případě, kdy správce daně tvrdí existenci daňového podvodu.

6. Žalobce konečně také namítl, že žalovaný vystavením napadených exekučních příkazů porušil § 5 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu (dále jen „daňový řád“), neboť při vyžadování plnění žalobcových povinností nevolil prostředky, které by jej nejméně zatěžovaly. Žalovaný měl přihlédnout k nadměrným odpočtům vykázaným žalobcem za zdaňovací období srpen 2015 a září 2015 v celkové výši 7 019 980 Kč, neboť všechny exekuční příkazy byly vydány na mnohonásobně nižší částky. Pokud tak žalovaný neučinil, jeho postup byl formalistický.
7. Z uvedených důvodů žalobce navrhl zrušení napadených exekučních příkazů.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 8. 10. 2017 byl žalobci po provedené daňové kontrole doručen platební výměr na DPH za srpen 2015, kterým byla vyměřena vlastní daň ve výši 583 184 Kč, a platební výměr na DPH za září 2015, kterým byla vyměřena vlastní daň ve výši 600 328 Kč. Žalobce podal proti oběma platebním výměrům odvolání a v době, kdy žalovaný zaslal soudu vyjádření, probíhalo odvolací řízení.
9. V průběhu daňové kontroly žalovaný nejprve na základě zjištěných a provedených důkazních prostředků dne 19. 10. 2016 zpracoval výsledek kontrolního zjištění, v němž konstatoval, že žalobce jeho pochybnosti neodstranil, a proto nebyl nárok na odpočet daně uznán. Danou písemnost nelze považovat za důkaz oprávněnosti odpočtu daně, závěry žalovaného jsou opačné, svědčí o tom, že žalovaný namísto nadměrných odpočtů vykázaných žalobcem vyměří vlastní daňové povinnosti. Stejně tak není pravda, že by žalovaný potvrdil nárok žalobce ve výzvě ze dne 27. 4. 2017. Žalovaný v této výzvě naopak vysvětlil, na základě jakých zjištění dospěl k závěru, že se jedná o plnění, která jsou součástí podvodu na DPH. Žalovaný považuje za prokázanou fyzickou existenci zboží a dodání zboží deklarovanými dodavateli, přesto má za to, že žalobce byl účastníkem obchodů, při kterých docházelo k podvodu na DPH. Žalobce si zároveň mohl být vědom podvodného jednání svých dodavatelů, a tak mu nelze přiznat nárok na odpočet daně. Žalovaný dále odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Soudního dvora Evropské unie k podvodům na DPH. Podle žalovaného byl jeho postup i jeho závěry v souladu s touto judikaturou.
10. K námitce žalobce, podle níž došlo vystavením napadených exekučních příkazů k porušení § 5 odst. 3 daňového řádu, žalovaný uvedl, že před vydáním předmětných exekučních příkazů byl žalobce v souladu s § 153 odst. 3 daňového řádu vyrozumíván o výši nedoplatků a zároveň byl upozorňován na následky spojené s jejich neuhrazením. Příslušná vyrozumění o nedoplatku byla žalobci doručena dne 3. 7. 2017 a 31. 7. 2017. Žalovaný zároveň před vystavením exekučních příkazů použil zajišťovací instituty, rozhodnutími ze dne 10. 7. 2017 a 26. 7. 2017 zřídil zástavní práva k hromadné věci

žalobce. Vzhledem k tomu, že žalobce nezaplatil vykonatelné nedoplatky v zákonné lhůtě, přistoupil žalovaný k daňové exekuci.

IV. Posouzení věci krajským soudem

11. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního soudního řádu správního. O věci samé rozhodl, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez nařízení jednání, žalobu shledal nedůvodnou.
12. Žalobce napadl výše specifikované exekuční příkazy, kterými žalovaný nařídil daňové exekuce prodejem movitých věcí a příkázáním pohledávky z účtu.
13. Podle § 178 odst. 1 daňového řádu se daňová exekuce nařizuje vydáním exekučního příkazu, čímž je zahájeno exekuční řízení. Podle odst. 2 daného ustanovení výrok exekučního příkazu obsahuje náležitosti podle § 102 odst. 1 daňového řádu a dále vymezuje způsob provedení daňové exekuce, výši nedoplatku, pro který je exekuce nařizována, výši exekučních nákladů podle § 183 odst. 1 a 2 téhož zákona a odkaz na exekuční titul. Tím je také předurčen okruh otázek, které je krajský soud oprávněn v nynějším řízení posuzovat.
14. Soud při přezkumu exekučního příkazu vydaného podle daňového řádu zkoumá, zda byly naplněny podmínky pro nařízení daňové exekuce, tj. zejména zda existuje vykonatelný exekuční titul a zda správce daně zvolil přiměřený způsob daňové exekuce (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2004, č. j. 1 Afs 47/2004 – 75, a ze dne 13. 9. 2017, č. j. 9 Afs 201/2016 – 31). Není tedy oprávněn posuzovat například správnost či zákonnost podkladového rozhodnutí, jímž byla daň vyměřena (exekučního titulu), ani zákonnost procesu, který jejímu vyměření předcházel (viz rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 5. 2014, č. j. 22 Af 114/2012 – 43).
15. Žalobcem namítané skutečnosti nejsou relevantní pro posouzení zákonnosti napadených exekučních příkazů. Žalobce nijak nezpochybnil existenci vykonatelných exekučních titulů, neuvedl nic, co by svědčilo o nepřiměřenosti zvoleného způsobu daňové exekuce, nepoukázal ani na žádnou další překážku, která by vydání předmětných exekučních příkazů bránila. Žalobce pouze odkázal na nadměrné odpočty, které vykázal za zdaňovací období srpen 2015 a září 2015, sám však připustil, že správce daně jeho nárok na tyto nadměrné odpočty neuznal. Z vyjádření žalovaného a ze spisového materiálu předloženého soudu žalovaným pak vyplynulo, že v době vydání části z napadených exekučních příkazů dosud probíhala daňová kontrola na DPH za uvedená zdaňovací období. V době vydání zbylých exekučních příkazů již byla předmětná daňová kontrola sice skončena, ale s tím výsledkem, že žalovaný namísto vykázaných nadměrných odpočtů vyměřil vlastní daň ve výši 583 184 Kč (za zdaňovací období srpen 2015) a 600 328 Kč (za září 2015).
16. Krajský soud souhlasí s žalovaným, že za těchto okolností nebylo možné nahlížet na žalobcem nárokané nadměrné odpočty tak, že mají toliko „posunutou splatnost“. Pokud v době vydání exekučních příkazů DPH za zdaňovací období srpen 2015 a září 2015 dosud nebylo stanoveno, případně bylo stanoveno tím způsobem, že žalobci byla vyměřena daňová povinnost, nemohly vykázané nadměrné odpočty být užity na úhradu žalobcových daňových nedoplatků (k jejichž vymožení byly vydány předmětné exekuční příkazy). Podle § 105 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, vznikne přeplatek na dani teprve vyměřením nadměrného odpočtu. Žalovaný proto

nemohl tyto nárokové nadměrné odpočty nijak zohlednit při rozhodování o nařízení daňových exekucí (vydání exekučních příkazů). Postup žalovaného nebyl formalistický, naopak odpovídal zákonem stanoveným podmínkám.

17. Z obdobných důvodů krajský soud nijak nehodnotí žalobcem uplatněná tvrzení týkající se průběhu daňové kontroly na DPH za zdaňovací období srpen a září 2015. Jestliže v řízení o žalobě proti exekučnímu příkazu nelze posuzovat ani zákonnost podkladového rozhodnutí, jímž byla daň vyměřena (exekučního titulu), tím méně lze v tomto řízení přezkoumávat postup správce daně v daňové kontrole na odlišnou daňovou povinnost. Krajský soud z těchto důvodů nepovažoval za nutné provést ani důkazy navržené žalobcem k prokázání uvedených tvrzení.
18. Nutno dodat, že žalobce se mohl ochrany svých práv domáhat v jiných řízeních. Judikatura Nejvyššího správního soudu (viz např. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 1 Afs 183/2014 – 55) dovozuje oprávnění daňového subjektu brojit žalobou podle § 82 a násl. s. ř. s. proti různým aspektům daňové kontroly, ať již proti samotnému zahájení daňové kontroly, či proti jednotlivým úkonům správce daně činěným v jejím průběhu, které daňový subjekt přímo zkracují na jeho právech. Proti platebním výměrům, kterým žalobci bylo vyměřeno DPH za zdaňovací období srpen 2015 a září 2015, se žalobce mohl odvolat, což také dle vyjádření žalovaného učinil. Pokud odvolací správní orgán tato odvolání zamítne, bude mít žalobce právo předmětná rozhodnutí napadnout samostatnými žalobami. Žalobce mohl eventuálně také požádat o posečkání úhrady daně (§ 156 daňového řádu), nebo po nařízení daňové exekuce požádat o její odklad (§ 181 daňového řádu).
19. Krajskému soudu nicméně v tento moment nepřísluší hodnotit, zda by žalobce se svými tvrzeními, která uplatnil v nynější žalobě, byl ve výše zmíněných řízeních úspěšný. Konstatuje pouze, že v žalobě uplatněné námitky nejsou relevantní pro posouzení této věci. Nijak z nich neplyne, že by nebyly dány zákonné důvody pro vydání napadených exekučních příkazů.

V. Závěr a náklady řízení

20. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobcem jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li

poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 28. srpna 2018

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
předsedkyně senátu